

(המשך מעמוד 31)

זוהי סיפורת יפה. אולי היה כבוד השר צריך לנסות את מזלו בסיפורות, במקומו של משה שמיר, שנשט את הסיפורות. אולי היה יכול לתרום יצירות סיפוריות לטלוויזיה, הזקוקה לכך.

על כל פנים — הקשר בין הדברים היפים האלה, האידיאלים הנעלים האלה, הכוונות היפות האלה, ובין מה שנעשה יום-יום בטלוויזיה — קשר כזה אינו קיים כלל.

המלך ינאי הזהיר את אשתו שלומציון — והרי אנו חיים השבוע בסימן החשמונאים: אל תראי מפני הפרושים ולא מפני שאינם פרושים, כי אם מפני הצבועים, העושים

מנכ"ל-רשעבר ליכני הודח

שרנים רועה וירון התפרטו, התפרטו

מעשי זימרי ודורשים שכר כפינסח. יש שרים אשר רוממות הכוונות הטובות בפייהם, ומעשיהם היומיומיים הם ההיפך הר מחולט.

שילטון אגוי במדינה

בוויכוח הזה הושמעה הקריאה: לסגור את הטלוויזיה!

אחד התובעים זאת היה חבר-הכנסת גרוס, אכן היתה זאת דוגמה יחידה במינה גה לעזות-מצח.

חבר-הכנסת גרוס, שמיסלגתו קמה, אם אינני טועה, בשנת 1913, במטרה המוצהרת להילחם בהשכלה ולהילחם בציונות — זאת אומרת: למנוע את הקמתה של מדינת-ישראל.

המיפלה הזאת לא זו בלבד שהיא שלטת היום במדינת-ישראל (שיא האירדניה של הגורל!) — אלא היא מטיפה לנו יום-יום מוסר על ציונות, על פטריוטיזם, על הגינת המודרנית.

אני מניח שלמועצת-גדוליה-התורה לא איכפת כל-כך לסגור את המדינה כולה לחצי שנה, לניסיון, והנה באים אנשים אלה, שאינם מסתכלים כלל בטלוויזיה, שעצם ההבטה בטלוויזיה היא חטא בעיני-נזהם, ומטיפים מוסר לעובדי-הטלוויזיה, פוכנים אותם, "סוכני אש"ף", אומרים שהם בוגדים במולדת ונציגי כוחות-ההשחור.

אכן, אין גבול לצביעות!

איני מציע לסגור את הטלוויזיה, אלא להיפך: לפתוח אותה! אני קורא לסלק את צמרת רשות-השידור כולה, ולקרוא דרור ליצירה של אנשי הטלוויזיה, שהם ברובם המכריע אנשים נאמנים, אנשים הרוצים לשרת את החברה הישראלית בשטח שעליו הם מופקדים, שטח התיקשורת.

רשות-שידור מקוללת

כאשר קמה הטלוויזיה, היה בבית הזה ויכוח על תיקון חוק רשות-השידור, הייתי רוצה לחזור על מה שסענתי אז.

אמרתי אז שישנו בעולם שלוש שיטות בשטח התיקשורת האלקטרונית: ממשל-חית, ממלכתית-ציבורית ופרטית. לכל אחת משלוש השיטות האלה יש מעלות ויש מגרעות.

התיקשורת הממשלתית — המיגרעת שלה היא שהיא כפופה לממשלה, ועושה את רצונה. המעלה שלה היא שהממשלה יכיר לה להרשות לעצמה שלא לשדר דברים תפלים, אין היא צריכה לקבל פירסומה, אין היא צריכה למכור את הסחורה שלה, היא חופשית מלחצים מיסחריים.

התיקשורת הציבורית חופשית אף היא מלחצים מיסחריים, ובנוסף על כך היא חופשית גם מלחצים ממשלתיים. אך יש לה בעיות משלה: חוסר האחריות של מנהליה כלפי המוסדות הנבחרים.

לתיקשורת המיסחרית יש מיגרעת איר מה: עליה לסגור למכנה המשותף הנמוך ביותר של הציבור. אבל יש לה גם מעלה אחת גדולה: היא חופשית לגמרי, יש בה התחרות, כל אחד יכול להקים לעצמו תחנת-שידור משלו אם יש לו האמצעים לכך, כשהוא יכול להקים עיתון.

אנו מקודלים ברשות-שידור שיש בה כל הרע של כל שלוש השיטות האלה גם יחד, ואין זה מענה אחת אף של אחת מהן.

היא משועבדת לחלוטין לממשלה הר שלטת — תהיה אשר תהיה — כאילו היתה רשות-ממשלתית, אך אין היא אחראית לפני הכנסת. אין נזיא אחראית כלפי איש. יש לה הבעיה של תיקשורת ציבורית ממלכתית — שמנהליה מתמנים על-פי קריטריונים סתומים. אבל אין בה החופש והאחריות הציבורית של רשות ממלכתית-ציבורית אמיתית, החייבת — גם לפי הר חוק שלנו — לשקף את כל מיגוון הדריעות הרווחות בציבור.

יש לה כל המיגרעות של תיקשורת מיסחרית. היא שדופה, ריקה-מתוכן, תפלה, רדודה, שיטחית, מבלי שהיה לה החופש הקיים בתיקשורת המיסחרית.

לאיש בארץ אין הזכות להקים תחנת רדיו או טלוויזיה, כפי שיש לו הזכות לייסד עיתון. אלוהים בשמיים, ילמד אותי משהו מה ההבדל בין תיקשורת טלוויזיונית, תיקשורת רדיופונית ותיקשורת מודפסת! אין כל הבדל!

כמו שיש חופש דעיתונות, כך צריך היה להיות חופש לרדיו ול-טלוויזיה.

העורך של המדינה

במקום דיון בעלמא לפני אולם ריק, שבו נורקים הדברים אנה ואנה ללא שרטה, היה מטוב לכנסת לחשוב על עצם מתותה של הרשות.

באיזו רשות אנו רוצים? באיזו טל-וויזיה אנו רוצים? עלינו לבחור בין שלוש השיטות האלה, ולאמץ לנו שיטה אחת בשלמותה. אם תהיה הבחירה בי טלוויזיה ציבורית-ממלכתית, הרי אז יש לשחרר אותה מן הדיקטטורה של המצ"ש, ולהיטול בהממשלה את הסמכות למנות את היושבראש ואת המנכ"ל — ביחוד כשהמנכ"ל רואה את עצמו, שלא בצדק, כעורך ראשי, בדומה לעורך ראשי של עיתון.

אוי למדינת-יקשורת, אם אדם אחד, הנבחר על-ידי שר, רואה את עצמו כעורך ראשי של המדינה, פשוטו כמשמעו!

הרדיו והטלוויזיה הם מוקד כביר של עוצמה וכוח. הם מהווים כיום 90% של התיקשורת במדינת-ישראל. הנה אדם אחד רואה את עצמו כעורך, בעל הסמכות השליטתית של עורך ראשי על כל המערכת האדירה הזאת — והוא אינו מתמנה על-ידי שר-החנינוך-התרבות!

(המשך מעמוד 46)

יש לו הרבה ידידות, או כפי שהוא מכנה אותן, "מכירות". מכירה ארכיטקטית שלי ריהטה לי את הדירה. כאשר אני הולך לתיאטרון, למסיבה או לקולנוע, אני הולך תמיד עם אחת המכירות שלי.

לא דברנו על

פוטש נגד בגין

ברמן ביקורת חריפה ביותר על המיפלה שלו, בעיקר לאור מצבה הנוכחי של המיפלה. אני לא מאושר מהממוצע של האייקו בקרב חברי-הכנסת של המיפלה שלי. מתוך 13 חברי-כנסת שנותרו לנו, לאחר שיוסף תמיר פרש לש"י ושמואל רכטמן פרש למעשה, יש אולי כשבעה שהייתי רוצה לראות אתי במיפלה אחת.

לדעתו חולה המיפלה הליברלית בשתי מחלות, שאם לא ידאגו לרפאן במהירות, יביאו עליה את הכליה: "המיפלה הליברלית לא מוצלחת את הפרוטנציאל שלה. היא יכולה להצליח רק אם היא תייצג את המעמד הועיר-בורגני והיא לא עושה כן. ללא מעמד זה אין למיפלה הליברלית זכות קיום."

המחלה השנייה חמורה עוד יותר לדעתו. "כבר שתי קדנציות שהמיפלה הליברלית מקבלת את המנדטים שלה מתוך פול שבראשו עומדים אנשים כמנחם בגין ועור וייצמן. גם את הכסף שלה היא מקבלת אוטומטית מקופת-המדינה, בגלל חוק מימון המיפלות. פעם זה לא היה כך. לפני שקם גח"ל היו אנשים צריכים להתמודד כדי לקבל את העמדות שלהם בתוך המיפלה והיו צריכים מאמץ עליון כדי להשיג את הכסף למימון פעולותיה. קיים מצב שהעם קונה המיפלות, שהיא בעצם ממונה, מחליטה שלא לקרב אליה אנשים, ואין כל טעם במאמץ. אם המצב הזה לא ישתנה, אין למיפלה הליברלית זכות קיום."

ברמן מסרב לומר אם יתמודד על תפקיד יושב-ראש הכנסת. לדעתו דרישת חוגי השר יצחק מודעי במיפלה הליברלית לקבל את תיק-החוק היא בגדר של איומים בלבד. "שלושה תיקים אינם צריכים להיות על פי מטתה מיפלות: מיקי האוצר, הביטחון והחוק, ולכן אין לנו שום נקודת-אחיזה בדרישה לקבל את תיק-החוק. לכל במיפלה הליברלית ברור לגמרי כי אם אכן ימונה יצחק שמיר כשר-החוק, יקבל ברמן את תפקיד יושבראש הכנסת. המועמד האחר ששמו הוזכר לקבלת התפקיד, סגני-יושבראש הכנסת משה מירון, אינו חזק דיו בתוך המיפלה כדי להיאבק נגד ברמן, וכבר אמר למקורביו, שאם ברמן ירוץ לתפקיד, הוא לא יתמודד. לברמן צפויה תמיכה נרחבת גם מימי-לגת-האחות — מהרות. מלבד בגין, הוזכר לו את חסד נעוריו מהאצ"ל, מקיים ברמן יחסי-ידידות אמיצים ביותר עם שר-הבטחון עזר וייצמן. כאשר היו שמועות על פניות לווייצמן לקבל עליו את ראשות-הממשלה במקום בגין, נלווה לשמועות שמו של ברמן. ברמן מכחיש אותן: "היו לי הרבה שיחות עם וייצמן, שאותו אני מעריך מאד, אולם אף פעם לא דיברנו על פוטש נגד בגין."

לברמן דעות קבועות ביותר על הכנסת. "אני לא יכול להשוות את הכנסת הנוכחית עם אלה שקדמו לה, מאחר שלא כיהנתי באף אחת מהכנסות הקודמות. אבל פעמים רבות יש הרגשה לא נעימה בכנסת מבחינת ההתנהגות וצורת ההתבטאות."

הוא תומך בכל לב בהחלטתו של יושבראש הכנסת לבטל את המיקרופונים לקריאות-ביניים, "אני בעד קריאות-ביניים, אבל מה שקרה אצלנו זה שהחברי-כנסת שכחו שהם קוראים קריאות-ביניים ונאמו נאום מקביל לנאום של זה שעמד על הדוכן. לכך אי-אפשר להסכים. לעומת זאת, אין הוא שולל תופעה כמו זו של צ'ארלי ביטון. "זה קיים בכל פרלמנט בעולם. זה כמעט לא מפריע ורק מעלה חיוך. יש בכל פרלמנט בעולם סיעות קטנות שחבריה-הכנסת שלהם יודעים כי הם יוכלו למשוך תשומת-לב רק בצורה כזו, ואני לא מוצא בכך שום פסול."

ברמן חושש קצת מתפקיד יושבראש הכנסת, אולם מוכן להודות כי אם יוצע לו, הוא יסכים לקבלו. "אני אפסיד כסף רב, אצטרך לשנות הרבה מנוחלי חיי, אני אצטרך לוותר על הרבה דברים שאני אוהב, אבל יתכן מאד שבסופו של דבר אני בכל זאת אחיה יושבראש הכנסת."

יוסי ינאי

(המשך מעמוד 29)

רגיהם מן התנועה, אף כשזו קמה כדי לגאול אותם.

אצל הגשים בולטת תופעה זו עוד יותר, וביחוד בישראל.

"הפמיניסטיות האלה? אמרת האשה ה"נורמלית" בבון, "זוהי חבורה של מכור ערות, שאינן יכולות לתפוס גבר! מתוסכלות שכאלה! וגם לסביות! אני, ברוך השם, לא זקוקה לזה! אני יכולה לתפוס כל גבר שאני רוצה!"

או: "שטויות! מה אני צריכה את שיח-רוד האשה? אני משיגה כל מה שאני רוצה! אני חושבת שהגבר המיסכן זקוק לשיחורר, ההתה!"

מה מפתתך בדברים אלה? הן השתעבדות לעודם-המושגים של החברה הגברית השלטת, וההפך תייגות מן הקבוצה הרדיקלית ה"ראשונה, שהרימה את נס המרד."

אלה הם סימני-ההיכר האופייניים של השלב הראשון של המאבק. כל עוד שול-טות גישות אלה, לא תהיה התקדמות אל שיוויון-האשה, אלא להיפך, התרחקות ממנו.

התבוסה המבישה שנחל ציבור הר נשים (יחד עם כל כוחות הקימה בר ארץ) עם ביטול הסעיף 5 בחוק-ההפלות, יכולה להביא ברכה אם היא תעורר נשים רבות, כי אז יכול להתחיל השלב השני.

שלב זה בא — בחיי כל תנועת-שיחורר מצליחה — כאשר האנשים ה"נורמליים"

הפגנה מוד הכנסת שייך למי?

בציבור המדוכא מתחילים להתרגו ולתבוע את המגיע להם. אנשים המצליחים בחיים מצטרפים אל המאבק. הרדיקלים הפרועים נדחקים לפינה, ושרביט ההנהגה עובר לידי המצליחים.

השיחורר חדל מהיות שיגעון של יוצאי-הודו. הוא הופך מטרה "מכובדת" המושכת אליה אנשים "מכובדים".

ולגבי שיחורר האשה: הולך ונמוג הדיר מוי של לוחמת-השיוויון הרדיקלית, המכור ערת. במקומה של זו באות נשים המצי ליות מכל שטחי החיים, "נשיות", מושי כות ומרשימות, היכולות לשמש דוגמה לחיי קוי לבנות-מינן.

אחרי זה בא השלב הסופי: הן ציבור המדוכא רוצה בשיוחורר. הוא מוכן להביא לשם כך את הר קורבנות הרדשים, לחתארגן, לצי כור כוח, לחייהם.

כאשר זה יקרה בציבור הנשים של יש ראל, לא יהיה כוח בארץ שיוכל לעצור בעדן. לא גדוליה-התורה ולא קטניה-המיפלה.

כמו ש(כימטט) אמר הרצב: "אם תרצינה, אין זו אגדה!"